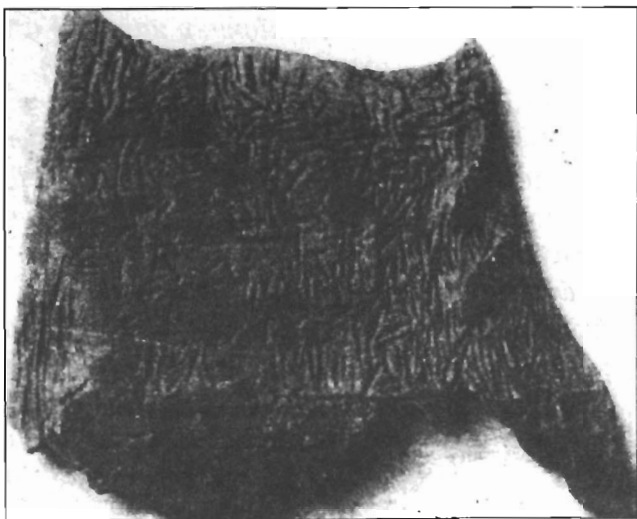

Ἡ ἀνακάλυψη-δόμβα στὰ θεμέλια τοῦ Φοινικισμοῦ

Ἡ ξύλινη ἐνεπίγραφη πινακίδα πού πρόσφατα βρέθηκε στό Διοσηλιό τῆς Καστοριάς. Χρονολογήθηκε μέ τήν μέθοδο τοῦ ραδιενεργοῦ ἄνθρακος (C14) καί εἶναι «ἡλικίας» 7.250 ἐτῶν. Ἀνεξαρτήτως τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς (ὅπωςδήποτε ἐλληνικῆς) γραφῆς πού εἶναι χαραγμένη σ' αὐτήν καί τῆς ἀποκρυπτογραφήσεώς της ἡ ἀνακάλυψη της συντριβέει κυριολεκτικά ὅλες τῖς θεωρίες τῆς δογματικῆς ψευδοπιστήμης στοὺς τομεῖς προτεραιότητα πολιτισμοῦ, ἀπώτερη Ἑλληνική ἱστορία, γλωσσολογία, ἱστορία τῆς γραφῆς, «θεωρίες» ὅπως τοῦ φοινικισμοῦ, τοῦ ἰνδοευρωπαϊσμοῦ κ.λπ. καί ἀναδεικνύει τήν Ἑλλάδα ὡς μοναδική πανάρχαιη κοιτίδα τοῦ πολιτισμοῦ.

Καθαρογραφὴ τῶν συμβόλων τῆς πινακίδος

4A Π Ε Ξ Δ Ν Γ Μ 1 4 Η S 7 4 Δ Ι Ξ Π ←

Ἀντιστοιχίες χαρακτήρων σέ Γραμμικὴ Α

$$\pi = \text{E} = \text{ta}, \quad \rho = \text{C} = \text{ka}, \quad \text{I} = \text{J} = \text{su},$$

$$\Delta = \text{S} = \text{do}, \quad \text{A} = \text{A} = \text{ra}, \quad \text{Z} = \text{F} = \text{to},$$

$$\text{S} = \text{so} \quad \text{H} = \text{pa}, \quad \text{H} = \text{H} + \text{A} = \text{para}, \quad \text{I} = \text{L} = \text{li},$$

$$\text{M} = \text{V} = \text{m}, \quad \text{N} = \text{ne}, \quad \text{A} = \text{U} = \text{du}, \quad \text{C} = \text{si},$$

$$\text{E} = \text{J} = \text{re}, \quad \text{H} = \text{A} = \text{di}, \quad \text{A} = \text{A} = \text{e}, \quad \text{I} = \text{ro},$$

$$\text{C} = \text{P} = \text{e}, \quad \text{C} = \text{ro} + \text{e} = \text{roe}.$$

Μιά πρώτη προσπάθεια ἀποκρυπτογραφήσεως τῆς γραφῆς τῆς Καστοριᾶς

Διαβάζοντας τὸ ἄρθρο τῆς «Ἀπογευματινῆς» (17-2-94) γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τῆς ἐπιγραφῆς τῆς Καστοριᾶς, συμμερίζομαι τὴν θέση τῆς ἐφημερίδας περὶ «*δημιουργίας τοῦ ἀλφαβήτου στὸν ἑλληνικὸ χῶρο δίκην ἀναφορᾶς σὲ γραπτὴ διατύπωση νοημάτων*». Ἀγανακτῶ ὅμως, ὅταν βλέπω, ὅτι οἱ διατρίβοντες εἰς τὰ πολιτιστικά μας ἀποσιωποῦν, ὅτι ὑφίσταται ἡ πλήρης σειρὰ στοιχείων, τὰ ὁποῖα, καλύπτοντα ὅλο τὸ φάσμα γενέσεως τῆς γραφῆς, ἐμπυκνῶνουν τὴν ἑλληνικὴ πρωτοκαθεδρία.

Ἄν βάλουμε στὴ σειρὰ τὰ στοιχεῖα τῆς ἐπιγραφῆς, θὰ δοῦμε μιὰ ὁμαλὴ συνέχεια καὶ ἐξέλιξη στὸν τρόπο τοῦ γραπτῶς ἐκφράζεσθαι τῶν Πελασγῶν, καὶ ὅτι μέσα σὲ χιλιετίες ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ γένους τῶν Ἰναχιδῶν μὲ ἐπίκεντρο τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἀνιχνεύονται οἱ καταστροφεῖς τῆς Αἰγαιίδος, οἱ ἐμφανίσεις (μετὰ κάθε καταστροφή) νέων κέντρων ἀνασυγκρότησης τῶν Πελασγῶν καὶ οἱ μεταναστευτικὰ ροές. Θὰ ἐπρότεινα νὰ μὴ προσκολλούμεθα στὴν χρονολογία 5.260 μ.Χ. (χρονολόγησι εὐρήματος Καστοριᾶς), ὡσὰν νὰ ἦτο αὐτὴ ἡ ἀφετηρία τῆς ὅλης διαδικασίας τῆς γραφῆς στὴν Ἑλλάδα. Ὅταν ἔχει ἀποδειχθῆ μὲ ἀποκρυπτογράφηση τῶν γραφῶν Μά ντ' Ἀξιλ (βλ. «Δαυλὸν» τ. 145) καὶ Γκλοξέλ (βλ. «Δαυλὸν» τ. 127), ὅτι οἱ Πελασγοὶ τῶν Ἄνω Πυρηναίων ἔγραφαν μὲ χαρακτηριστὰς Γραμμικῆς Α (ἔχοντες ἀντιστοιχία δισήμαντων συλλαβῶν) ἀπὸ ἐπιπαλαιολιθικῆς ἐποχῆς (Ἀξιλιανῆς), ἀκούγεται ἴσως ὡς ξεπερασμένη ἡ ἀνακάλυψις τῆς Καστοριᾶς, ἀλλὰ καὶ ὁ κατονομασμός τῆς ὡς «*εὐρήματος μεσο-νεολιθικῆς περιόδου*». Ἡ χρονολόγησι μὲ τὴν μέθοδο τοῦ ἀνθρακα 14 εἶναι ἓνα γεγονός. Πόθεν ὅμως προκύπτουν οἱ ὀνομασίαι «νεολιθική», «μεσολιθική» κ.λπ. περίοδοι; Κάποιοι τὶς κατασκεύασαν (μετὰ τὶς ἐρευνες τοῦ Boucher de Perthe καὶ τοῦ Δαρβίνου), ἐπειδὴ εἶχαν εἰδικοὺς λόγους. Θὰ ἀναιρέσουν τώρα τὸ τεχνητὸ οἰκοδόμημά τους;

Ἐργάφη στὸν τύπο («Ἔθνος», 15-2-1994), ὅτι «*ἡ ἀρχαιότερη ἴσως γραφὴ τῆς Εὐρώπης, ποὺ χρονολογεῖται τὸ 5.260 π.Χ. [...], θρέθηκε σὲ ξύλινη πινακίδα στὴ λίμνη Καστοριᾶς [...], εἶναι ἡ μοναδικὴ γραφὴ σὲ ξύλο αὐτῆς τῆς περιόδου [καὶ] ἡ πινακίδα μπορεῖ νὰ ἐνταχθεῖ στὸ σύστημα τῆς παλαιοευρωπαϊκῆς γραφῆς καὶ μάλιστα στὴν πρώιμη φάσι τῆς*». Ἐτέθη τὸ ἐξῆς ἐρώτημα: «*θά ... μάθουμε ποτέ, ἂν αὐτὰ τὰ σήματα ἦταν ἡ ἀρχὴ ἐνὸς διηγηματικοῦ λόγου ἢ τοῦ λόγου μιᾶς ἐξουσίας; ... ἂν τὰ σήματα τοῦ Δισπηλιοῦ ἦταν θυμοφθόρα ἢ λυγρά;*». Ἀπὸ πλευρᾶς μου θέτω τὰ ἐξῆς ἐρωτήματα:

α) Πρὸς τί οἱ μνεῖες «*παλαιοευρωπαϊκὴ*» γραφὴ (ὄρος, ποὺ θυμίζει λίγο τὴν «*ἰνδοευρωπαϊκὴ*») καὶ «*ἐξουσία*»;

β) Γιατί ἀποσιωπᾶται ἡ ὀφθαλμοφανὴς ὁμοίωσις τῶν χαρακτηριστῶν μὲ τὴν Γραμμικὴ Α;

Ἐὐπογράφων δὲν τυγχάνει «-ολόγος» (ὄρισμός «*εἰδήμονος*», ὅπως π.χ. ἡλεκτρολόγος, μηχανολόγος κ.λπ.) ἀλλὰ ἐρευνητῆς, διαθέτων «*κοινὸν νοῦν*» καὶ ἐξανίσταται μὲ τὰ ὅσα λέγονται ἀνεύθυνα. Μὲ βάση τὴν ἀπλὴ φωτογραφία τοῦ Τύπου (πολλῶ μᾶλλον ἂν διέθετα «*ἀκτινογραφία*» ἢ ἄλλο ἀντίτυπο μὲ τεχνικῶς προηγμένα μέσα) ἀνεγνώρισα πρώιμους χαρακτηριστὰς Ἑλληνικῆς Γραφῆς Α (Πελασγικῆς) καὶ ἀνεγνώσα τὴν πρώτη γραφὴ. Ἀπὸ αὐτὴν προκύπτει, ὅτι:

- α) ὁ Κάστωρ (καὶ προφανῶς ὁ Πολυδεύκης) ἦταν ὑπαρκτὸ πρόσωπο·
 β) ὁ Κάστωρ ἦταν «ἤρωρ» (ἐπομένως, ὅπως καὶ οἱ λοιποὶ Ἀργοναυτεῖς, μνημένος
 στὸ ναὸ τῆς Ὀγμίας Ἀθηνᾶς στὶς Θῆβες: βλ. «Δαυλὸν» τ. 136)·
 γ) ἡ ὀνομασία Καστοριά (ὡς περιοχή) εἶναι πανάρχαια καὶ ἐντασσόταν στὴ Θε-
 σπρωτία (γνωστὴ καὶ αὐτὴ) ἀπὸ τοῦ 5.260 π.Χ.·
 δ) ἡ λίμνη τῆς Καστοριάς κατονομάζεται ὡς «ἡ τῆς Θεσπρωτίας λίμνη τῆς Δύσης».
 Ὅμως τοῦτο μπορεῖ νὰ ἀποδοθεῖ καὶ ὡς «λίμνη δυοῖν» (ὡς δυϊκὸς ἀριθμὸς = «δύο
 λίμνες»). Ἐπομένως ὑπῆρχε καὶ «λίμνη (Θεσπρωτικὴ) τῆς Ἀνατολῆς»; (ποιὰ
 ἦταν αὐτὴ, ἢ αὐτές, ἐναπόκειται στοὺς γεωλόγους νὰ τὶς ἐντοπίσουν)·
 ε) ὁ Κάστωρ καὶ οἱ ἀπόγονοὶ του «Κάστορες» τῆς Θεσπρωτίας μιλοῦσαν καὶ ἔγρα-
 φαν ἑλληνικὰ (ἀρχαῖα Πελασγικὰ) καὶ ὄχι «ἰνδοευρωπαϊκὰ»·
 στ) ὁ χῶρος (Θεσπρωτία) ἦταν ἑλληνικὸς καὶ ὄχι ἄλλων τινῶν (πρβλ. α) θεωρία Νι-
 κολάου Πλάτωνος περὶ «Φοινίκης», πόλης καὶ παραποτάμου τοῦ Καλαμᾶ μὲ τὸ
 ὄνομα «Κάδμος» στὴν Θεσπρωτία καὶ β) θεωρία ξένων περὶ «Νεκρομαντείου»
 στὸν Ἀχέροντα κ.λπ., κ.λπ.).

Στὴ συνέντευξή του πρὸς τὴν «Ἀπογευματινὴ» ὁ κ. Γ. Χουρμουζιάδης, καθηγητῆς
 τῆς Ἀρχαιολογίας στὸ ΑΠΘ, φέρεται εἰπών: «ἔχουν βρεθεῖ ... στὴν κοιλάδα τοῦ Δού-
 ναδῆ σὲ προϊστορικὲς τοποθεσίεσ τῆς Ρουμανίας κ.ἄ. ... ἀντικείμενα μὲ χαράγματα ...
 τὸ εὑρημα στὴν λίμνη τῆς Καστοριάς ἔχει μία ἀκόμη ἰδιαιτερότητα, εἶναι πάνω σὲ ξύ-
 λο». Ἐὰν ὁ προαναφερθεὶς ἐννοεῖ τὴν γραφὴ στὸ βραχιόλι τῆς Pietroassa, ἡ ὁποία
 ἀποκρυπτογραφήθηκε (βλ. «Δαυλὸν» τ. 140-141), ἐπιβεβαιωθέντος ὅτι καὶ ἡ «οὐγγρο-
 φινικὴ» εἶναι μορφὴ Ἑλληνικῆς Γραμμικῆς Α, ἔχει καλῶς. Ἐὰν ἀγνοεῖ τὴν ἐν λόγῳ
 ἀποκρυπτογράφηση καὶ συνδέει τὴν γραφὴ τῆς Καστοριάς μὲ «κάποια παλαιοευ-
 ρωπαϊκὴ, ὅπως συναντοῦμε δείγματά της σὲ προϊστορικὲς τοποθεσίεσ τῆς Ρουμα-
 νίας», θὰ πρέπει νὰ γίνεαι σαφέστερος ὡς πρὸς τὴν κατ' αὐτὸν προέλευση.

Μὰ ἐπὶ τέλους, γιατί τέτοια ἀντιμετώπιση; Πρέπει σώνει καὶ καλά νὰ συντασσόμε-
 θαι μὲ τοὺς κανόνες τῆς «ἰνδοευρωπαϊκῆς», τῆς «σκυθικῆς» ἢ τῆς ὁποιασδήποτε ἄλλης θεω-
 ρίας, ποὺ κλωθογουρίζουν γύρω ἀπὸ τὸ ἐπιμύθιο: «μὴ ἑλληνικὴ, ἀρα φοινικικὴ γρα-
 φή»;

Παραθέτω τὴν πρώτη μου ἀποκρυπτογράφηση τῆς πρώτης σειρᾶς τῶν συμβόλων
 (ἐπιφυλασσόμενος νὰ ἐπανέλθω, ἂν ἤθελε μοῦ ἀποσταλεῖ «ἀκτινογραφία» τῆς
 πινακίδος τῆς Καστοριάς:

Κείμενο ἐκ δεξιῶν βάσει τῶν συλλαβῶν

ta - Kasudora - tosoptarae - limne - dusi - eroe

Κείμενο στὴ νεώτερη ἑλληνικὴ προφορὰ

ΤΑ ΚΑΣΝΤΟΡΑ ΘΕΣΠΡΑΕ ΛΙΜΝΕ ΔΥΣΙ ΗΡΩΕ

Ἐλεύθερη ἀπόδοση

Στὸν Κάστορα τῆς Θεσπρωτίας λίμνης τῆς Δύσης (ἢ τῶν δύο λιμνῶν) τὸν ἤρωα.

Σημείωση: Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης = Διόσκουροι. Ἐλαβαν μέρος στὴν Ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία,
 ἀρα, πρὶν ἀναχωρήσουν, κατὰ τὴν παράδοση πῆγαν στὸ Ναὸ τῆς Ἀθηνᾶς Ὀγμίας στὶς Θῆβες καὶ
 ἐπομένως ἐγίναν «Ὀγμοιοί» (Ὀγκα-Ὀμα), ἄλλως «μνημένοι», ἄλλως «ἤρωες» (προορισμένοι γιὰ
 ἄθλους, ὅπως ὁ Ὀγμοῖος Ἡρακλῆς).

Καλλίμαχος Διογένους